

Για τον Connel

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Όλοι οι ήρωες, οι οργανισμοί και τα γεγονότα που αναφέρονται στο μυθιστόρημα είτε αποτελούν προϊόν συγγραφικής έμπνευσης είτε χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο της μυθοπλασίας.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

ΝΟΜΙΖΑ ΠΩΣ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑ να το χειριστώ μόνη μου, Ναντίν. Έπειτα από όλα αυτά τα χρόνια θεραπείας, όλες αυτές τις φορές που σου μίλησα για το αν θα έπρεπε να αναζητήσω τη βιολογική μου μητέρα, τελικά το έκανα. Έκανα το μεγάλο βήμα. Είχε σχέση και με σένα αυτό – ήθελα να σου δείξω πόσο μεγάλη επίδραση είχες στη ζωή μου, πόσο έχω ωριμάσει, πόσο σταθερός άνθρωπος είμαι τώρα, πόσο ισορροπημένος. Αυτό μου έλεγες πάντα: «Το κλειδί είναι η ισορροπία». Όμως ξέχασα εκείνο το άλλο που μου έλεγες: «Σιγά-σιγά, Σάρα».

Μου έλειψε, ξέρεις, να έρχομαι εδώ. Θυμάσαι πόσο άβολα ένιωθα όταν πρωτοάρχισα να σε βλέπω; Ειδικά όταν σου είπα το λόγο για τον οποίο χρειάζομαι βοήθεια. Όμως εσύ ήσουν προσιτή και ευχάριστη – καμία σχέση με την εικόνα που είχα για τους ψυχιάτρους. Αυτό το γραφείο ήταν τόσο φωτεινό και τόσο όμορφο που, ό,τι και αν με βασάνιζε, μόλις έμπαινα εδώ μέσα, ένιωθα καλύτερα. Κάποιες ημέρες μάλιστα, ειδικά στις αρχές, δεν ήθελα να φύγω στο τέλος της συνεδρίας.

Κάποτε μου είπες πως όταν δεν θα επικοινωνούσα μαζί σου, τότε θα ήξερες ότι τα πράγματα πάνε καλά και πως, όταν θα σταματούσα εντελώς να έρχομαι, τότε θα ήξερες ότι είχες κάνει τη δουλειά σου. Και την έκανες. Τα τελευταία ένα-δυο χρόνια υπήρξαν τα πιο ευτυχισμένα της ζωής μου. Γι' αυτό πίστεψα πως τώρα ήταν η σωστή στιγμή. Πίστεψα πως μπορώ να τα βγάλω πέρα με οτιδήποτε βρεθεί στο δρόμο μου. Ένωθα σίγουρη, με στέρεες βάσεις. Τίποτα δεν θα μπορούσε να με ταραξεί τόσο ώστε να ξαναγίνω εκείνο το ράκος που ήμουν όταν σε πρωτογνώρισα.

Όμως ύστερα μου είπε ψέματα – η βιολογική μου μητέρα – όταν την ανάγκασα τελικά να μου μιλήσει. Μου είπε ψέματα για τον βιολογικό μου πατέρα. Ένωσα όπως τότε που ήμουν έγκυος με την Άλι κι εκείνη μου κλοτσούσε από μέσα τα πλευρά – μια ξαφνική κλοτσιά που μου έκοβε την ανάσα. Όμως αυτό που με εκνεύρισε πιο πολύ ήταν ο φόβος που διέκρινα στη μητέρα μου – τη βιολογική μου μητέρα. Με φοβόταν. Είμαι σίγουρη. Αυτό που δεν ξέρω είναι γιατί.

Όλα άρχισαν πριν από περίπου έξι βδομάδες, κατά τα τέλη Δεκεμβρίου, από ένα άρθρο που διάβασα στο διαδίκτυο. Είχα ξυπνήσει βλακωδώς νωρίς μια Κυριακή – όταν έχεις εξάχρονο παιδί, δεν χρειάζεσαι ούτε ξυπνητήρι ούτε πετεινό – και απαντούσα στα μηνύματα που είχα στον υπολογιστή μου ρουφώντας τον πρώτο καφέ της ημέρας. Τώρα μου στέλνουν παραγγελίες για αποκατάσταση παλιών επίπλων από όλο το νησί. Εκείνο το πρωί προσπαθούσα να βρω πληροφορίες στο διαδίκτυο για ένα παλιό γραφείο της δεκαετίας του 1920, ενώ ενδιάμεσα γελούσα με την

κόρη μου, που υποτίθεται ότι έβλεπε κινούμενα σχέδια στην τηλεόραση, όμως εγώ την άκουγα που μάλωνε τον Μους,¹ το πιτσιλωτό γαλλικό μπουλντόγκ μας, γιατί βύζαινε την ουρά του λούτρινου κουνελιού της. Όπως καταλαβαίνεις, ο Μους έχει πρόβλημα απογαλακτισμού.

Ξαφνικά, ούτε που κατάλαβα πώς και γιατί, πετάχτηκε στην οθόνη του υπολογιστή μου μια διαφήμιση για Βιάγκρα, την οποία κατάφερα τελικά να κλείσω, όμως στο μεταξύ είχα ανοίξει κατά λάθος άλλη ιστοσελίδα και βρέθηκα να διαβάζω την επικεφαλίδα «Υιοθεσία: Η άλλη όψη του νομίσματος».

Προχώρησα παρακάτω και είδα διάφορα μηνύματα που είχε στείλει πολύς κόσμος απαντώντας σε ένα άρθρο της *Γκλόουμπ εντ Μέιλ*.² Διάβασα ιστορίες βιολογικών γονιών που προσπαθούσαν να βρουν τα παιδιά τους επί χρόνια, αλλά και γονιών που δεν ήθελαν να τους βρουν τα παιδιά τους. Ιστορίες υιοθετημένων παιδιών που είχαν μεγαλώσει νιώθοντας πάντα εκτός τόπου. Τραγικές αφηγήσεις ανθρώπων που τους έκλεισαν την πόρτα στα μούτρα. Χαρούμενες ιστορίες μανάδων και θυγατέρων και αδερφών που επανασυνδέθηκαν και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Όσπου άρχισα να νιώθω το κεφάλι μου να σφυροκοπάει. Θα μπορούσα άραγε κι εγώ να βρω τη μητέρα μου; Κι αν την έβρισκα, θα δενόμασταν αμέσως μεταξύ μας; Κι αν εκείνη δεν ήθελε να έχει καμία σχέση μαζί μου; Κι αν ανακάλυπτα πως είχε πεθάνει; Κι αν είχα αδέρφια που δεν γνώριζα και αγνοούσαν κι εκείνα την ύπαρξή μου;

¹ Moose: το όνομα του σκύλου σημαίνει «άλκη», ένα ογκώδες ζώο της Βόρειας Ευρώπης και του Καναδά, που μοιάζει με τάρανδο. (ΣτΜ)

² *Globe and Mail*: καναδική εφημερίδα και διαδικτυακή ειδησεογραφική πύλη. (ΣτΜ)

Μ' αυτά και μ' αυτά, ούτε που κατάλαβα πως είχε ξυπνήσει κι ο Έβαν, ώσπου ήρθε πίσω μου και με φίλησε στο σβέρκο γρυλίζοντας – είναι ένας ήχος που ξεπατικώσαμε από τον Μους και τώρα τον χρησιμοποιούμε συνθηματικά για τα πάντα, από το «Είμαι τσαντισμένος» μέχρι το «Είσαι πολύ σέξι!».

Κατέβασα κι έκλεισα την οθόνη του λάπτοπ μου και γύρισα από την άλλη περιστρέφοντας την καρέκλα μου. Ο Έβαν ανασήκωσε τα φρύδια και χαμογέλασε.

«Πάλι στον διαδικτυακό εραστή σου μιλούσες;»

Του χαμογέλασα κι εγώ. «Ποιον απ' όλους;»

Ο Έβαν, δήθεν συντετριμμένος, γράπωσε το στήθος του, σωριάστηκε στην καρέκλα του και αναστέναξε.

«Ελπίζω τουλάχιστον αυτός να έχει πολλά ρούχα».

Γέλασα. Το είχα συνήθειο να σφετερίζομαι τα πουκάμισα του Έβαν, ειδικά όταν εκείνος έπρεπε να μείνει με κάποιο γκρουπ στον ξενώνα στο Τοφίνο – τρεις ώρες από το σπίτι μας στο Νανάιμο, ακριβώς στη δυτική όχθη του Νησιού Βανκούβερ. Εκείνες τις βδομάδες συχνά φορούσα κάποιο πουκάμισό του όλη μέρα, κάθε μέρα. Έπιανα να δουλεύω κάποιο καινούριο έπιπλο και, ώσπου να γυρίσει ο Έβαν, το πουκάμισο είχε γεμίσει λεκέδες κι εγώ του έταζα κάθε είδους χάρη για να με συγχωρέσει.

«Λυπάμαι που σου το λέω, αγάπη μου, αλλά εσύ είσαι ο μοναδικός άντρας για μένα – κανείς άλλος δεν θα άντεχε την τρέλα μου», του είπα ανεβάζοντας το πόδι μου πάνω στα δικά του. Με τα μαλλιά του ανασηκωμένα και ανάκατα, σαν χρησιμοποιημένο πινέλο, και με τη συνηθισμένη του ενδυμασία –σπορ παντελόνι και μπλουζάκι πόλο–, έμοιαζε με φοιτητή. Κρίνοντας από το παρουσιαστικό του,

πολύς κόσμος δεν συνειδητοποιεί ότι ο Έβαν είναι ο ιδιοκτήτης του ξενώνα.

Εκείνος χαμογέλασε. «Α, είμαι σίγουρος ότι κάπου θα υπάρχει κάνας γιατρός με ζουρλομανδύα που θα του έχεις γυαλίσει».

Εγώ έκανα πως τον κλότσησα και ύστερα του είπα πως διάβασα ένα άρθρο, ενώ άρχισα να κάνω μασάζ στο αριστερό μέρος του κεφαλιού μου για να μου περάσει ο οξύς πόνος.

«Έχεις ημικρανία, μωρό μου;»

Άφησα το χέρι να πέσει στην ποδιά μου. «Λιγάκι. Δεν είναι τίποτα. Θα περάσει».

Ο Έβαν με κοίταξε αυστηρά.

«Εντάξει, ξέχασα να πάρω το χάπι μου χθες». Έπειτα από χρόνια πειραματισμών με διάφορα φάρμακα, είχα καταλήξει σε αυτό το χάπι και είχα μπορέσει επιτέλους να δαμάσω τις ημικρανίες μου. Το ζήτημα ήταν να θυμάμαι να το παίρνω.

Ο Έβαν κούνησε το κεφάλι. «Λοιπόν, τι έλεγε το άρθρο που διάβασες;»

«Το Οντάριο ανοίγει τα αρχεία των υιοθεσιών και...» – ο Έβαν έτριψε λίγο το πέλμα μου για να με ανακουφίσει και μου ξέφυγε ένα βογκητό. «Είχε ένα σωρό γράμματα από ανθρώπους που είχαν υιοθετηθεί ή που είχαν δώσει τα παιδιά τους για υιοθεσία». Από τον κάτω όροφο ακούστηκε το διαπεραστικό γελάκι της Άλι.

«Σκέφτεσαι να αναζητήσεις τη βιολογική σου μητέρα;»

«Όχι ακριβώς, απλώς το βρήκα ενδιαφέρον», του είπα, όμως η αλήθεια ήταν πως σκεφτόμουν πράγματι να την αναζητήσω. Δεν ήξερα αν ήμουν έτοιμη. Πάντα γνώριζα πως ήμουν υιοθετημένη, όμως δεν καταλάβαινα ότι αυτό

με καθιστούσε διαφορετική, ώσπου μια μέρα με πήρε παράμερα η μαμά μου και μου είπε πως περίμενε παιδί. Ήμουν τεσσάρων τότε. Καθώς η μαμά φούσκωνε από την εγκυμοσύνη κι ο μπαμπάς από το καμάρι του, άρχισα να ανησυχώ μήπως εμένα με έδιναν πίσω. Κατάλαβα πόσο διαφορετική ήμουν όταν είδα τον τρόπο που ο πατέρας μου κοίταξε τη Λόρεν όταν την έφεραν σπίτι, και μετά τον τρόπο που κοίταξε εμένα όταν ζήτησα να την πάρω αγκαλιά. Δύο χρόνια αργότερα έκαναν και τη Μέλανι. Ούτε αυτή με άφησε να την πάρω αγκαλιά.

Ο Έβαν, που αδημονούσε ν' αλλάξει θέμα, έγνεψε.

«Τι ώρα θέλεις να φύγουμε για να πάμε στους δικούς σου;»

«Στις ποτέ και τέταρτο», είπα και αναστέναξα. «Ευτυχώς που θα έρθουν και η Λόρεν με τον Γκρεγκ, γιατί η Μέλανι θα φέρει τον Κάιλ».

«Πολύ θαρραλέο εκ μέρους της». Όσο συμπαθεί ο πατέρας μου τον Έβαν –πιθανότατα θα μιλούσαν οι δυο τους σε όλη τη διάρκεια του γεύματος σχεδιάζοντας την επόμενη εξόρμηση για ψάρεμα–, άλλο τόσο απεχθάνεται τον Κάιλ. Όχι πως τον κατηγορώ. Ο Κάιλ είναι ένας επίδοξος ροκ σταρ, αλλά κατά τη γνώμη μου το μόνο που ξέρει να «παίζει» καλά είναι η αδερφή μου. Αν και ο μπαμπάς πάντα απεχθανόταν τα αγόρια μας. Ακόμα δεν μπορώ να πιστέψω πως συμπαθεί τον Έβαν. Ένα ταξίδι έκανε στον ξενώνα του και ύστερα μιλούσε γι' αυτόν λες και ήταν ο γιος που δεν είχε αποκτήσει. Ακόμα καυχιέται για τους σολομούς που είχαν ψαρέψει.

«Η Μέλανι έχει την εντύπωση ότι ο μπαμπάς θα δει όλα τα χαρίσματα του Κάιλ αν βρίσκονται πιο συχνά», σχολίασα ξεφυσώντας.

«Μη λες κακίες. Η Μέλανι τον αγαπάει».

Τον κοίταξα ειρωνικά. «Την περασμένη βδομάδα η Μέλανι μου είπε να φροντίσω να μαυρίσω λίγο, γιατί διαφορετικά θα είμαι ίδιο χρώμα με το νυφικό μου. Έχουμε ακόμα εννέα μήνες μέχρι το γάμο!»

«Απλώς ζηλεύει – μην το παίρνεις προσωπικά».

«Μια χαρά προσωπικό μου φάνηκε εμένα».

Η Άλι όρμησε τρέχοντας μες στο δωμάτιο με τον Μους κατά πόδας και ρίχτηκε στην αγκαλιά μου.

«Μαμά, ο Μους έφαγε όλα μου τα δημητριακά!»

«Μήπως είχες αφήσει πάλι το μπολάκι σου στο πάτωμα, χαζούλα μου;»

Εκείνη γέλασε κελαρυστά χωμένη στο λαιμό μου κι εγώ εισέπνευσα τη φρεσκάδα της καθώς τα μαλλιά της γαργάλησαν τη μύτη μου. Με τα σκούρα μαλλιά και το δεμένο κορμί της, η Άλι μοιάζει περισσότερο στον Έβαν παρά σε μένα, παρότι δεν είναι βιολογικός της πατέρας. Όμως έχει τα πράσινα μάτια μου – γατίσια μάτια τα λέει ο Έβαν. Κι έχει και τις μπούκλες μου, αν και στα τριάντα τρία μου οι δικές μου έχουν ατονήσει κάπως, ενώ της Άλι είναι ακόμα σαν ελατήρια.

Ο Έβαν σηκώθηκε.

«Εμπρός, οικογένεια, ώρα να ντυθούμε», είπε χτυπώντας παλαμάκια.

Έπειτα από μια βδομάδα, λίγο μετά την Πρωτοχρονιά, ο Έβαν ξαναπήγε στον ξενώνα για λίγες ημέρες. Εγώ είχα διαβάσει στο διαδίκτυο μερικές ακόμα ιστορίες υιοθεσίας και, τη νύχτα προτού φύγει, του είπα ότι σκεφτόμουν να αναζητήσω τη βιολογική μου μητέρα όσο εκείνος θα έλειπε.

«Είσαι σίγουρη πως είναι καλή ιδέα να το κάνεις αυτό τώρα; Έχεις ένα σωρό πράγματα να κάνεις τώρα που πλησιάζει και ο γάμος μας».

«Μα είναι κι αυτός ένας λόγος – παντρευόμαστε κι εγώ δεν ξέρω από πού κρατάει η σκούφια μου, λες και είμαι ουρανοκατέβατη».

«Χμ, αυτό ίσως και να εξηγεί ορισμένα πράγματα...»

«Χα χα, πολύ αστείο».

Ο Έβαν μου χαμογέλασε. «Σοβαρά τώρα, Σάρα, πώς θα αισθανθείς αν δεν μπορέσεις να τη βρεις;» είπε. «Ή αν δεν θέλει εκείνη να σε δει;»

Πώς θα αισθανόμουν άραγε; Απόδιωξα αμέσως τη σκέψη από το μυαλό μου και ανασήκωσα τους ώμους.

«Θα πρέπει απλώς να το αποδεχτώ. Τώρα πια δεν τα παίρνω όλα κατάκαρδα, όπως παλιότερα. Όμως πραγματικά νιώθω πως πρέπει να το κάνω αυτό – ειδικά αν πρόκειται να αποκτήσουμε παιδιά εμείς οι δυο». Όσο ήμουν έγκυος στην Άλι, αναρωτιόμουν διαρκώς μην τυχόν και της μετέδιδα άθελά μου κάποια κληρονομική νόσο. Δόξα τω Θεώ, είναι υγιής, όμως όποτε συζητάμε με τον Έβαν για να κάνουμε δικό μας παιδί, με ξαναπιάνει ο φόβος μου. «Πιο πολύ ανησυχώ μην τυχόν στενοχωρήσω τη μαμά και τον μπαμπά», είπα.

«Δεν χρειάζεται να τους το πεις – δική σου ζωή είναι. Εγώ πάντως εξακολουθώ να πιστεύω πως δεν είναι τώρα η καλύτερη ώρα».

Ίσως και να είχε δίκιο. Αρκετές σκοτούρες είχα στο μυαλό μου προσπαθώντας να φροντίζω την Άλι, να εργάζομαι και να οργανώνω το γάμο μου.

«Θα το σκεφτώ μήπως το αναβάλω, εντάξει;»

Ο Έβαν χαμογέλασε. «Ναι, καλά. Αφού σε ξέρω, μωρό μου – αν σου μπει κάτι στο μυαλό, δεν ξεκολλάει με τίποτα». Γέλασα. «Σ’ το υπόσχομαι».

Το σκέφτηκα ειλικρινά να το καθυστερήσω, ειδικά όταν φαντάστηκα τα μούτρα που θα έκανε η μαμά μου αν το μάθαινε. Η μαμά μου έλεγε πάντα πως ήταν προνόμιο που ήμουν υιοθετημένη, γιατί αυτό σήμαινε ότι με διάλεξαν. Στα δώδεκά μου, η Μέλανι μου είπε τη δική της εκδοχή. Είπε πως οι γονείς μας με είχαν υιοθετήσει επειδή η μαμά δεν μπορούσε να κάνει παιδιά, όμως τώρα πια δεν με χρειάζονταν άλλο. Η μαμά με βρήκε στο δωμάτιό μου να μαζεύω τα πράγματά μου. Όταν της είπα ότι θα έψαχνα να βρω τους «αληθινούς» γονείς μου, εκείνη άρχισε να κλαίει και μετά είπε: «Οι βιολογικοί σου γονείς δεν μπορούσαν να σε φροντίσουν όπως έπρεπε, όμως ήθελαν να έχεις το καλύτερο δυνατό σπιτικό. Γι’ αυτό τώρα σε φροντίζουμε εμείς και σ’ αγαπάμε πάρα πολύ». Ποτέ δεν ξέχασα τον πόνο που είδα στα μάτια της ούτε το πόσο ισχνό ένιωσα το κορμί της καθώς με αγκάλιαζε.

Η επόμενη φορά που σκέφτηκα σοβαρά να αναζητήσω τους βιολογικούς γονείς μου ήταν όταν τελείωσα το λύκειο, μετά όταν ανακάλυψα πως ήμουν έγκυος και ύστερα, επτά μήνες αργότερα, όταν πρωτοκράτησα την Άλι στην αγκαλιά μου. Όμως κάθε φορά έμπαινα στη θέση της μαμάς και σκεφτόμουν πώς θα ένιωθα εγώ αν το παιδί μου ήθελε να βρει τη βιολογική μητέρα του, πόσο θα πληγωνόμουν και πόσο θα φοβόμουν, και κάθε φορά το μετάνιωνα και δεν το προχωρούσα. Είχα μπει στον πειρασμό να το αναβάλω για άλλη μια φορά, όμως τότε

τηλεφώνησε ο μπαμπάς για να πει στον Έβαν να πάνε για ψάρεμα.

«Λυπάμαι, μπαμπά, έφυγε χθες. Ίσως μπορείς να πας με τον Γκρεγκ».

«Ο Γκρεγκ είναι πολυλογάς». Ένωσα άσχημα για τον άντρα της Λόρεν. Τον Κάιλ τον αντιπαθούσε ο μπαμπάς, όμως τον Γκρεγκ απλώς τον περιφρονούσε. Τον είχα δει κάποιες φορές να σηκώνεται και να φεύγει ενώ ο Γκρεγκ του μιλούσε ακόμα.

«Θα είστε σπίτι για λίγο; Θα πάω να πάρω την Άλι από το σχολείο και σκεφτόμουν να σας έρθω επίσκεψη».

«Όχι σήμερα. Η μαμά σου έχει ανάγκη να ξεκουραστεί».

«Είναι πάλι σε έξαρση η αρρώστια;»

«Μπα, είναι απλώς κουρασμένη».

«Καλά, δεν υπάρχει πρόβλημα. Αν χρειάζεστε καμιά βοήθεια, πες μου».

Σε όλη μας τη ζωή, η υγεία της μαμάς, που πάσχει από τη νόσο του Κρον, είχε διαρκώς σκαμπανεβάσματα. Για πολλές βδομάδες ήταν μια χαρά, έβαφε τα δωμάτιά μας, έραβε κουρτίνες, φούρνιζε αμέτρητα φαγητά και γλυκά. Μέχρι κι ο μπαμπάς ήταν σχεδόν ευτυχισμένος αυτές τις περιόδους. Τον θυμάμαι μια φορά να με σηκώνει πάνω στους ώμους του και η θέα ήταν τόσο μεθυστική όσο και το σπάνιο δώρο της προσοχής του. Όμως κάθε φορά η μαμά κατέληγε να το παρακάνει, κουραζόταν πολύ και ύστερα από λίγο ξαναρρώστανε. Έσβηνε μπροστά στα μάτια μας, καθώς το σώμα της απέρριπτε κάθε θρεπτική ουσία – μέχρι και οι βρεφικές κρέμες την έστελναν κατευθείαν στο μπάνιο.

Τις περιόδους που η μαμά δεν ήταν καλά, ο μπαμπάς γυρνούσε σπίτι και με ρωτούσε τι έκανα όλη μέρα, λες κι έψαχνε κάτι ή κάποιον για να αρπαχτεί. Όταν ήμουν εννιά χρόνων, με βρήκε μπροστά στην τηλεόραση ενώ η μαμά κοιμόταν. Με βούτηξε από τον καρπό, με έσυρε στην κουζίνα και δείχνοντάς μου την ντάνα με τα άπλυτα πιάτα με είπε τεμπέλα και αχάριστη. Την επόμενη μέρα βρήκε αφορμή τη στοίβα με τα άπλυτα ρούχα. Τη μεθεπόμενη, τα παιχνίδια της Μέλανι στο δρομάκι του γκαράζ. Το πελώριο σώμα του, σώμα εργάτη, ορθωνόταν απειλητικό από πάνω μου κι η φωνή του παλλόταν από θυμό, όμως ποτέ δεν φώναζε, ποτέ δεν έκανε τίποτα που να το δει ή να το ακούσει η μαμά. Με έβγαζε έξω στο γκαράζ και μου απαριθμούσε τα ελαττώματά μου, ενώ εγώ κοιτούσα τα πόδια του και έτρεμα μήπως μου έλεγε πως δεν με ήθελε πια. Έπειτα δεν μου μιλούσε σχεδόν καθόλου για καμιά βδομάδα.

Εγώ άρχισα να κάνω τις δουλειές του σπιτιού προτού προλάβει να τις κάνει η μαμά, έμενα σπίτι όταν οι αδερφές μου έπαιζαν έξω με τους φίλους τους, έφτιαχνα φαγητά που ποτέ δεν ικανοποιούσαν τον μπαμπά, όμως τουλάχιστον τον έβγαζαν από τη σιωπή του. Έκανα τα πάντα για να αποφύγω τη σιωπή, τα πάντα για να μην ξαναρωστήσει η μαμά. Όσο εκείνη ήταν υγιής, ήμουν κι εγώ ασφαλής.

Όταν τηλεφώνησα στη Λόρεν εκείνο το βράδυ, μου είπε πως είχε μόλις γυρίσει από το σπίτι των γονιών μας, όπου είχε πάει για φαγητό μαζί με τα αγόρια της. Τους είχε καλέσει ο μπαμπάς.

«Ωστε μόνο το δικό μου παιδί δεν ήθελε να πάει;»

«Είμαι σίγουρη πως δεν είναι έτσι. Η Άλι είναι τόσο ζωηρή και—»

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Τίποτα. Είναι γλυκύτατη. Όμως ο μπαμπάς μάλλον σκέφτηκε πως θα ήταν υπερβολή να έχει εκεί τρία παιδιά μαζί». Το ήξερα πως η Λόρεν προσπαθούσε απλώς να με κάνει να νιώσω καλύτερα προτού αρχίσω να κατηγορώ τον μπαμπά –πράγμα που εκείνη σιχαίνεται–, όμως κι εμένα με τρελαίνει που η αδερφή μου δεν μπορεί να δει πόσο διαφορετικά μου φέρεται ο μπαμπάς – ή τουλάχιστον που δεν το παραδέχεται ποτέ. Αφού κλείσαμε το τηλέφωνο, ήμουν έτοιμη να πάρω τη μαμά για να δω τι κάνει, όμως μετά θυμήθηκα τον μπαμπά που μου είπε να κάτσω σπίτι μου, λες και ήμουν κάνα αδέσποτο σκυλί που του επιτρέπουν να κοιμάται μόνο στη βεράντα, μην τυχόν και κάνει άνω-κάτω το σπίτι. Έτσι, ξανάβαλα το τηλέφωνο στο φορτιστή του.

Την επόμενη μέρα συμπλήρωσα την ηλεκτρονική αίτηση της υπηρεσίας «Στατιστικά Ζωής», πλήρωσα τα πενήντα μου δολάρια και άρχισα να περιμένω. Θα ήθελα να μπορώ να ισχυριστώ ότι περίμενα υπομονετικά, όμως μετά την πρώτη βδομάδα κόντεψα κυριολεκτικά να χιμήξω στον ταχυδρόμο. Ένα μήνα μετά έφτασε με το ταχυδρομείο η πρωτότυπη ληξιαρχική πράξη γεννήσεώς μου ή «ΠΛΠΓ», όπως την αποκαλούσε η υπάλληλος στα «Στατιστικά Ζωής». Έμεινα να κοιτάζω το φάκελο και συνειδητοποίησα πως έτρεμαν τα χέρια μου. Ο Έβαν ήταν πάλι στον ξενώνα κι εγώ ήθελα πάρα πολύ να τον είχα πλάι μου όταν θα τον άνοιγα, όμως τότε θα έπρεπε να περιμένω άλλη μια βδομάδα.

Η Άλι βρισκόταν στο σχολείο και το σπίτι ήταν ήσυχο. Πήρα μια βαθιά ανάσα και έσकिσα το φάκελο.

Το όνομα της πραγματικής μου μητέρας ήταν Τζούλια Λαρός και είχα γεννηθεί στη Βικτόρια της Βρετανικής Κολομβία. «Αγνώστου πατρός», έγραφε το έντυπο. Διάβασα την ΠΛΠΓ και την πράξη υιοθεσίας ξανά και ξανά, αναζητώντας απαντήσεις, όμως το μόνο που βούιζε διαρκώς στ' αυτιά μου ήταν ένα ερώτημα: *Γιατί με έδωσες για υιοθεσία;*

Το επόμενο πρωί ξύπνησα νωρίς και μπήκα στο ίντερνετ, όσο η Άλι κοιμόταν ακόμα. Το πρώτο πράγμα που κοίταξα ήταν το Μητρώο Επανασύνδεσης Υιοθεσιών, όμως όταν συνειδητοποίησα ότι θα έπαιρνε άλλον ένα μήνα για να μου απαντήσουν, αποφάσισα να το διερευνήσω πρώτα μόνη μου. Ύστερα από είκοσι λεπτά αναζήτησης σε διάφορες ιστοσελίδες, ανακάλυψα τρεις Τζούλια Λαρός στο Κεμπέκ και τέσσερις στις Ηνωμένες Πολιτείες, που έμοιαζαν να είναι στη σωστή ηλικία. Μόνο δύο ζούσαν στο νησί, όμως όταν είδα πως και οι δύο έμεναν στη Βικτόρια, σφίχτηκε το στομάχι μου. Ήταν δυνατόν να βρίσκεται ακόμη εδώ, έπειτα από τόσα χρόνια; Έκανα στα γρήγορα κλικ στον πρώτο σύνδεσμο με κομμένη την ανάσα, όμως χαλάρωσα μόλις συνειδητοποίησα πως αυτή ήταν μάλλον πολύ νέα, κρίνοντας από το άρθρο της στο φόρουμ για νέες μητέρες που είχε ανοίξει μπροστά μου. Ο δεύτερος σύνδεσμος άνοιγε την ιστοσελίδα μιας κτηματομεσίτριας στη Βικτόρια. Είχε καστανοκόκκινα μαλλιά σαν τα δικά μου κι έμοιαζε να είναι στη σωστή ηλικία. Εξέτασα το πρόσωπό της με ενθουσιασμό και φόβο ταυτόχρονα. Άραγε είχα βρει τη βιολογική μου μητέρα;

Αφού πήγα την Άλι στο σχολείο της και γύρισα, ξανακάθισα στο γραφείο μου και κύκλωσα μ' ένα στιλό το τηλέφωνο που είχα σημειώσει σ' ένα κομμάτι χαρτί. *Θα την πάρω σ' ένα λεπτό. Μετά το επόμενο φλιτζάνι καφέ. Μόλις διαβάσω την εφημερίδα. Μόλις βάλω όλα τα νύχια των ποδιών μου, άλλο χρώμα το καθένα.* Τελικά πίεσα τον εαυτό μου να σηκώσει το ακουστικό.

Ντριιν.

Ίσως να μην είναι καν αυτή.

Ντριιν.

Καλύτερα να το κλείσω. Δεν είναι τρόπος αυτός να–

«Τζούλια Λαρός. Παρακαλώ;»

Άνοιξα το στόμα μου, αλλά δεν βγήκε ήχος.

«Λέγετε;» είπε εκείνη.

«Γεια σας, τηλεφωνώ από... Τηλεφωνώ γιατί...» *Γιατί πίστευα σαν ηλίθια πως θα σου έλεγα κάτι πανέξυπνο και θα το μετάνιωνες αμέσως που με εγκατέλειπες, όμως τώρα δεν μπορώ να θυμηθώ ούτε το όνομά μου καλά-καλά.*

Η φωνή της μαρτυρούσε ανυπομονησία. «Θέλετε να αγοράσετε ή να πουλήσετε κάποιο ακίνητο;»

«Όχι, να...» Πήρα μια βαθιά ανάσα και της το πέταξα στα γρήγορα. «Ενδέχεται να είμαι κόρη σας».

«Καλά, σοβαρολογείτε; Ποια είστε;»

«Ονομάζομαι Σάρα Γκάλαχερ. Γεννήθηκα στη Βικτόρια και δόθηκα για υιοθεσία. Έχετε καστανοκόκκινα μαλλιά και είστε περίπου στη σωστή ηλικία κι έτσι σκέφτηκα πως–»

«Κοπέλα μου, δεν υπάρχει περίπτωση να είσαι κόρη μου. Εγώ δεν μπορώ να κάνω παιδιά».

Το πρόσωπό μου άναψε από ντροπή. «Ω Θεέ μου, ζητώ συγγνώμη. Απλώς νόμιζα πως... είχα την ελπίδα...»

Η φωνή της μαλάκωσε. «Δεν πειράζει. Καλή τύχη στην αναζήτησή σου». Κι εκεί που πήγαινα να το κλείσω, συνέχισε: «Υπάρχει μια Τζούλια Λαρός που εργάζεται στο πανεπιστήμιο. Καμιά φορά μου τηλεφωνεί κόσμος που ψάχνει εκείνη».

«Σας ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ για την πληροφορία».

Το πρόσωπό μου έκαιγε ακόμα όταν έκλεισα το τηλέφωνο και πήγα στο εργαστήρι μου. Έπλυνα τα περισσότερα πινέλα μου και μετά κάθισα χαζεύοντας τον τοίχο και σκεφτόμουν αυτό που μου είχε πει η μεσίτρια. Ύστερα ξαναγύρισα στον υπολογιστή μου. Με μια γρήγορη αναζήτηση, ανακάλυψα το όνομα εκείνης της άλλης Τζούλια στο μητρώο των καθηγητών του Πανεπιστημίου της Βικτόρια. Δίδασκε ιστορία της τέχνης – άραγε από αυτή να είχα πάρει την αγάπη μου για όλα τα παλιά αντικείμενα; Κούνησα το κεφάλι μου. Δεν έπρεπε να επιτρέψω στον εαυτό μου να παρασυρθεί από ενθουσιασμό. Δεν ήταν παρά άλλη μια συνωνυμία. Πήρα βαθιά αναπνοή, τηλεφώνησα στο πανεπιστήμιο και η έκπληξή μου ήταν μεγάλη όταν προώθησαν την κλήση μου απευθείας στο εσωτερικό της Τζούλια Λαρός.

Απάντησε η ίδια και, αυτή τη φορά, είχα έτοιμο το λογύδριό μου. «Γεια σας, με λένε Σάρα Γκάλαχερ και προσπαθώ να βρω τη βιολογική μου μητέρα. Μήπως είχατε δώσει για υιοθεσία κάποιο παιδί σας πριν από τριάντα τρία χρόνια;»

Μια απότομη ανάσα ακούστηκε στην άλλη άκρη της γραμμής. Μετά σιωπή.

«Με ακούτε;»

«Μην ξαναπάρεις τηλέφωνο εδώ». Και μου το έκλεισε.

Έκλαψα. Για πολλές ώρες. Και το κλάμα μού προκάλεσε τέτοια ημικρανία που αναγκάστηκα να ζητήσω από τη Λόρεν να πάρει σπίτι της την Άλι και τον Μους. Ευτυχώς τα δυο αγόρια της Λόρεν είναι περίπου στην ηλικία της Άλι κι έτσι θέλει πολύ να πηγαίνει στις θείες της. Δεν μου άρεσε καθόλου να είμαι μακριά από την κόρη μου, ούτε και για μία νύχτα, όμως το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να είμαι ξαπλωμένη στο σκοτεινό δωμάτιο με μια κρύα κομπρέσα στο κεφάλι και να περιμένω να μου περάσει η ημικρανία. Τηλεφώνησε ο Έβαν και του είπα τι είχε συμβεί, μιλώντας πολύ αργά εξαιτίας του πόνου. Μέχρι το επόμενο απόγευμα, είχα σταματήσει να βλέπω αυτό το θολό περίγραμμα γύρω από τα πάντα κι έτσι γύρισαν σπίτι η Άλι και ο Μους. Εκείνο το βράδυ μου ξανατηλεφώνησε ο Έβαν.

«Νιώθεις καλύτερα, μωρό μου;»

«Η ημικρανία μου πέρασε – εγώ η χαζή φταίω που ξέχασα πάλι να πάρω το χάπι μου. Τώρα έχω μείνει πίσω στη δουλειά μου και μάλιστα ήθελα να φωνάξω και κάτι φωτογράφους το Σαββατοκύριακο και–»

«Σάρα, δεν χρειάζεται να τα κάνεις όλα αμέσως. Άσε τους φωτογράφους για όταν θα γυρίσω εγώ».

«Όχι, δεν πειράζει, θα το τακτοποιήσω». Θαύμαζα από πολλές απόψεις τη χαλαρότητα και την άνεση του Έβαν, όμως τα δύο χρόνια που είμαστε μαζί έχω μάθει πως το «θα το κάνουμε μαζί αργότερα» συνήθως καταλήγει στο να τρέχω εγώ σαν την παλαβή για να το κάνω μόνη μου τελευταία στιγμή.

«Σκεφτόμουν αυτό που έγινε με τη βιολογική μου μητέρα...» του είπα.

«Λοιπόν;»

«Αναρωτιόμουν μήπως είναι καλή ιδέα να της γράψω ένα γράμμα. Η διεύθυνσή της είναι απόρρητη, όμως μπορώ να της το αφήσω στο πανεπιστήμιο».

Ο Έβαν έμεινε για λίγο σιωπηλός. «Σάρα... Δεν είμαι σίγουρος πως είναι καλή ιδέα».

«Αν δεν θέλει να με γνωρίσει, είναι δικαίωμά της, όμως νομίζω πως το λιγότερο που θα μπορούσε να κάνει είναι να μου δώσει το ιατρικό μου ιστορικό. Η Άλι; Δεν έχει δικαίωμα να ξέρει; Μπορεί να υπάρχουν προβλήματα υγείας στην οικογένεια, όπως... υπέρταση ή διαβήτης ή καρκίνος—»

«Μωρό μου...» Η φωνή του Έβαν ήταν ήρεμη αλλά σταθερή. «Ηρέμησε. Γιατί την αφήνεις να σε εκνευρίζει έτσι;»

«Εγώ δεν είμαι σαν εσένα, εντάξει; Δεν μπορώ να τα προσπερνάω έτσι αυτά».

«Άκου, παραξενάκι μου, δεν παίρνω το μέρος της, μαζί σου είμαι».

Έμεινα αμίλητη, με τα μάτια κλειστά, προσπαθώντας να ανασάνω και να θυμηθώ πως δεν ήμουν θυμωμένη με τον Έβαν.

«Σάρα, κάνε ό,τι νομίζεις. Το ξέρεις πως εγώ θα σε υποστηρίξω έτσι κι αλλιώς. Όμως πιστεύω πως καλύτερα να το αφήσεις αυτό το θέμα».

Οδηγώντας την επόμενη μέρα επί μιάμιση ώρα προς τα νότια του νησιού, ένιωθα ήρεμη και συγκεντρωμένη, σίγουρη πως έκανα το σωστό. Υπάρχει κάτι στον κεντρικό αυτοκινητόδρομο του νησιού που πάντα με ηρεμεί: οι γραφικές κωμοπόλεις και οι κοιλάδες, τα αγροκτήματα, η σποραδική θέα προς τον ωκεανό και τις παράκτιες οροσειρές. Όταν πλησίαζα στη Βικτόρια και διέσχιζα το γέρικο δάσος

του Γκόλντστριμ Παρκ, θυμήθηκα εκείνη τη φορά που μας είχε πάει εκεί ο μπαμπάς για να δούμε την αναπαραγωγή των σολομών στο ποτάμι. Η Λόρεν είχε τρομοκρατηθεί από τους γλάρους που εφορμούσαν και κατασπάραζαν τους νεκρούς σολομούς. Εγώ σιχαινόμουν τη μυρωδιά του θανάτου που πλανιόταν στον αέρα, κολλούσε στα ρούχα και τρύπωνε στα ρουθούνια μου. Σιχαινόμουν το πώς ο μπαμπάς εξηγούσε τα πάντα στις αδερφές μου αλλά αγνοούσε τις δικές μου ερωτήσεις – αγνοούσε εμένα.

Ο Έβαν κι εγώ έχουμε συζητήσει μήπως κάποια στιγμή ανοίξουμε άλλη μια επιχείρηση, ένα παρατηρητήριο για φάλαινες, στη Βικτόρια – η Άλι λατρεύει το μουσείο και τους καλλιτέχνες του δρόμου στο λιμάνι κι εμένα μου αρέσουν πολύ τα παλιά κτίρια της πόλης. Όμως για την ώρα μας βολεύει το Νανάιμο. Παρότι είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη στο νησί, διατηρεί αυτή την αίσθηση της κωμόπολης. Μπορείς να περπατήσεις στο μόλο του λιμανιού, να ψωνίσεις στην παλιά πόλη και να κάνεις πεζοπορία στο βουνό, με μια καταπληκτική θέα των Νήσων του Κόλπου, κι όλα αυτά μέσα σε μια μέρα. Όποτε θέλουμε να αποδράσουμε για λίγο, σαλτάρουμε στο φέρι και περνάμε στην ηπειρωτική χώρα ή οδηγούμε ως τη Βικτόρια για ψώνια. Αν όμως αυτή τη φορά δεν πήγαιναν καλά τα πράγματα στη Βικτόρια, τότε το ταξίδι της επιστροφής προμηνυόταν μακρύ και δύσκολο.

Το σχέδιό μου ήταν ν' αφήσω το γράμμα και να ζητήσω πληροφορίες στο γραφείο της Τζούλια. Όταν όμως η γυναίκα στην υποδοχή μου είπε πως η καθηγήτρια Λαρός δίδασκε σε μια τάξη στο διπλανό κτίριο, δεν μπορούσα

να αντισταθώ στην περιέργεια να τη δω. Ούτε που θα το καταλάβαινε πως θα ήμουν εκεί. Μετά θα της άφηνα το γράμμα στην υποδοχή.

Άνοιξα σιγά-σιγά την πόρτα του αμφιθεάτρου και τρύπωσα μέσα δίχως να κοιτάω προς το πόντιουμ. Βρήκα μια θέση πίσω-πίσω, κάθισα σαν τον κλέφτη και τότε έριξα μια ματιά προς τη μητέρα μου.

«Όπως βλέπετε, η αρχιτεκτονική του ισλαμικού κόσμου παρουσίαζε μεγάλη ποικιλία...»

Στις ονειροπολήσεις μου, η μητέρα μου έμοιαζε πάντα με μια ηλικιωμένη εκδοχή του εαυτού μου, όμως ενώ τα δικά μου μαλλιά είναι καστανοκόκκινα και πέφτουν απείθαρχα στην πλάτη μου, τα δικά της ήταν μαύρα σε ίσιο κοντό καρέ. Δεν μπορούσα να διακρίνω το χρώμα των ματιών της, όμως το πρόσωπό της ήταν στρογγυλό, με απαλές γραμμές. Τα δικά μου ζυγωματικά είναι ψηλά και τονισμένα και τα χαρακτηριστικά μου είναι σκανδιναβικά. Η γραμμή του μαύρου τυλιχτού φορέματός της μαρτυρούσε ένα μάλλον αγορίστικο σουλούπι και λεπτούς καρπούς. Εγώ έχω αθλητική διάπλαση. Εκείνη έμοιαζε με το ζόρι ένα κι εξήντα κι εγώ κοντεύω το ένα κι ογδόντα. Ο τρόπος που έδειχνε τις εικόνες στην οθόνη ήταν κομψός και αβίαστος. Εγώ μιλάω με τόσο πολλές χειρονομίες που πάντα κάτι ρίχνω κάτω. Αν δεν με στοίχειωνε ακόμα η αντίδρασή της στο τηλέφωνο, θα πίστευα πως είχα εντοπίσει λάθος άνθρωπο.

Μισοακούγοντας τη διάλεξή της, φανταζόμουν πώς θα ήταν η παιδική μου ηλικία με μητέρα εκείνη. Θα κάναμε, λέει, συζητήσεις περί τέχνης καθώς θα τρώγαμε το δείπνο μας σε πανέμορφα σερβίτσια και τότε-τότε θα ανάβαμε

κεριά σε ασημένια κηροπήγια. Στις καλοκαιρινές μας διακοπές, θα εξερευνούσαμε μουσεία σε ξένες χώρες και θα ανταλλάσσαμε βαθυστόχαστες απόψεις για θέματα της διανόησης, ρουφώντας τον καπουτσίνο μας σε ιταλικά καφέ. Τα Σαββατοκύριακα θα οργώναμε μαζί τα βιβλιοπωλεία και—

Ένα κύμα ενοχής με πλημμύρισε. Έχω μητέρα. Αναλογίστηκα τη γλυκύτατη γυναίκα που με μεγάλωσε, τη γυναίκα που έφτιαχνε κομπρέσες από λαχανόφυλλα για τους πονοκεφάλους μου ακόμα και όταν δεν ένιωθε καλά η ίδια, τη γυναίκα που δεν ήξερε πως είχα βρει τη βιολογική μου μητέρα.

Όταν τελείωσε η διάλεξη, κατέβηκα τα σκαλιά προς την πλαϊνή έξοδο. Περνώντας δίπλα από την Τζούλια, εκείνη μου χαμογέλασε, σαν να προσπαθούσε να με αναγνωρίσει. Τότε σταμάτησε ένας φοιτητής για να τη ρωτήσει κάτι κι εγώ έτρεξα προς την έξοδο. Την τελευταία στιγμή, έριξα μια ματιά πίσω, πάνω από τον ώμο μου. Τα μάτια της ήταν καστανά.

Πήγα κατευθείαν στο αυτοκίνητό μου. Ακόμη εκεί καθόμουν, με την καρδιά μου να χοροπηδάει τρελά στο στήθος μου, όταν την είδα να βγαίνει από το κτίριο. Περπάτησε προς το πάρκιγκ των καθηγητών. Εγώ προχώρησα λίγο το αυτοκίνητό μου προς εκείνη την κατεύθυνση και την είδα να μπαίνει σε μια κλασική λευκή Τζάγκουαρ. Όταν έβαλε μπρος κι έφυγε, την ακολούθησα.

*Σταμάτα. Σκέψου τι πας να κάνεις. Σταμάτα το αυτοκίνητο.
Δεν άκουγα με τίποτα.*

Κατηφορίζοντας την οδό Ντάλας, σε μια από τις πιο αριστοκρατικές συνοικίες στην παραλία της Βικτόρια, εγώ κρατούσα απόσταση. Έπειτα από κανένα δεκάλεπτο η

Τζούλια έστριψε και μπήκε σ' έναν κυκλικό ιδιωτικό δρόμο ενός μεγάλου παραθαλάσσιου σπιτιού αρχιτεκτονικής Τιδόρ. Σταμάτησα κι έβγαλα ένα χάρτη. Εκείνη πάركαρε μπροστά από τα μεγάλα μαρμάρινα σκαλοπάτια του σπιτιού, διάβηκε ένα μονοπάτι που έστριβε γύρω από το σπίτι και μπήκε μέσα από μια πλαϊνή πόρτα.

Δεν χτύπησε κουδούνι. Εκεί έμενε.

Οπότε τι να έκανα εγώ τώρα; Να βάλω μπρος να φύγω και να ξεχάσω το όλο ζήτημα; Να ρίξω το γράμμα στο γραμματοκιβώτιό της στο τέρμα του ιδιωτικού δρόμου και να ρισκάρω να το βρει κάποιος άλλος; Ή να της το δώσω αυτοπροσώπως;

Όταν έφτασα μπροστά στην τεράστια μαονένια εξώπορτα, πάγωσα και στάθηκα εκεί σαν ηλίθια, ανήμπορη να αποφασίσω ανάμεσα στο να χώσω το γράμμα κάτω από την πόρτα της ή να το βάλω στα πόδια και να γυρίσω στο αυτοκίνητό μου. Δεν χτύπησα την πόρτα, δεν χτύπησα το κουδούνι, όμως η εξώπορτα άνοιξε. Βρέθηκα πρόσωπο με πρόσωπο με τη μητέρα μου. Κι η όψη της δεν φάνέρωνε καμία χαρά που με έβλεπε.

«Παρακαλώ;»

Το πρόσωπό μου έβγαζε σπίθες.

«Γεια σας... Εγώ... Παρακολούθησα τη διάλεξή σας».

Εκείνη σούφρωσε τα μάτια της. Είδε το φάκελο που έσφιγγα στο χέρι μου.

«Σας έγραψα ένα γράμμα». Η φωνή μου ακουγόταν ξέπνοη. «Ήθελα να σας ρωτήσω μερικά πράγματα – μιλήσαμε τις προάλλες...»

Εκείνη με κάρφωσε με το βλέμμα της.

«Είμαι η κόρη σας».

Τούρλωσε τα μάτια της. «Πρέπει να φύγεις». Έκανε πίσω για να κλείσει την πόρτα. Εγώ στρίμωξα το πόδι μου ανάμεσα στην πόρτα και στην κάσα.

«Μισό λεπτό. Δεν θέλω να σας ταράξω – έχω μόνο κάποιες ερωτήσεις, για την κόρη μου». Έψαξα στο πορτοφόλι μου κι έβγαλα μια φωτογραφία της. «Τη λένε Άλι – είναι μόλις έξι χρόνων».

Η Τζούλια δεν κοίταξε τη φωτογραφία. Όταν μίλησε, η φωνή της ήταν σχεδόν τσιριχτή από εκνευρισμό.

«Δεν είναι καλή ώρα τώρα. Δεν μπορώ – απλώς δεν μπορώ».

«Πέντε λεπτά. Μόνο τόσα θέλω και μετά θα σας αφήσω ήσυχη».

Εκείνη στράφηκε και κοίταξε πάνω από τον ώμο της ένα τηλέφωνο στο τραπεζάκι του χολ.

«Σας παρακαλώ. Σας υπόσχομαι πως δεν θα ξανάρθω».

Με έμπασε σ' ένα δωμάτιο μ' ένα μαονένιο γραφείο και βιβλιοθήκες από το πάτωμα ως το ταβάνι. Έδωξε μια γάτα από μια καφετιά δερμάτινη πολυθρόνα με ψηλή ράχη.

Κάθισα και προσπάθησα να της χαμογελάσω. «Είναι πανέμορφες οι γάτες Ιμαλαΐων».

Εκείνη δεν ανταπέδωσε το χαμόγελο. Κάθισε στην άκρη της καρέκλας της, με τα χέρια πλεγμένα στην ποδιά της, τόσο σφιχτά που είχαν ασπρίσει οι κόμποι στα δάχτυλά της.

«Αυτή η πολυθρόνα είναι υπέροχη», είπα εγώ. «Ξέρετε, ασχολούμαι με την αποκατάσταση παλιών επίπλων, αυτή είναι η δουλειά μου, όμως αυτή εδώ η πολυθρόνα είναι σε εξαιρετική κατάσταση. Λατρεύω τις αντίκες. Στην ουσία όλα τα βιντάζ αντικείμενα, αυτοκίνητα, ρούχα...» Πέρασα

το χέρι μου πάνω από το μαύρο βελούδινο σακάκι που είχα συνδυάσει με το τζιν παντελόνι μου.

Εκείνη κοιτούσε το πάτωμα. Τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν.

Τότε πήρα βαθιά ανάσα και μπήκα στο ψητό.

«Θέλω μόνο να ξέρω γιατί με δώσατε για υιοθεσία. Δεν θυμώνω γι' αυτό, περνάω καλά στη ζωή μου. Όμως... να, θέλω μόνο να ξέρω. Το έχω ανάγκη να ξέρω».

«Ήμουν νέα». Τώρα η φωνή της ήταν σφυριχτή κι επίπεδη. «Ήταν ατύχημα. Δεν ήθελα παιδιά».

«Τότε γιατί με γεννήσατε;»

«Ήμουν καθολική». *Ήμουν;*

«Κι η οικογένειά σας; Είναι—»

«Οι γονείς μου πέθαναν σ' ένα δυστύχημα – αφού γεννήθηκαν εσύ». Το τελευταίο το συμπλήρωσε βιαστικά. Περιμένα να μου πει κι άλλα. Η γάτα τρίφτηκε στα πόδια της, όμως εκείνη δεν την άγγιξε. Παρατήρησα το σφυγμό της να πάλλεται γοργά στο λαιμό της.

«Λυπάμαι πολύ. Στο νησί έγινε το δυστύχημα;»

«Ζούσαμε –ζούσαν– στο Γουίλιαμς Λέικ». Το πρόσωπό της κοκκίνισε.

«Το όνομά σας, Λαρός. Τι σημαίνει; Γαλλικό δεν είναι; Ξέρετε από ποιο μέρος της—»

«Δεν το έψαξα ποτέ».

«Ο πατέρας μου;»

«Έγινε σ' ένα πάρτι και δεν θυμάμαι τίποτα. Δεν ξέρω πού βρίσκεται τώρα».

Κοίταξα έντονα αυτή την κομψή γυναίκα. Τίποτα επάνω της δεν μαρτυρούσε ότι μπορεί να είχε ποτέ στη ζωή της περιπέτεια της μιας νύχτας. Έλεγε ψέματα. Ήμουν

σίγουρη γι' αυτό. Ήθελα να με κοιτάξει στα μάτια, όμως εκείνη κοίταξε τη γάτα. Έτσι μου ερχόταν ν' αρπάξω τη γάτα και να της την πετάξω στη μούρη.

«Ήταν ψηλός; Του μοιάζω ή—»

Εκείνη σηκώθηκε. «Σου είπα πως δεν θυμάμαι. Νομίζω πως καλύτερα να πηγαίνεις».

«Μα...» Από το πίσω μέρος του σπιτιού ακούστηκε να βροντάει μια πόρτα.

Η Τζούλια κάλυψε απότομα το στόμα με το χέρι της. Σε λίγο φάνηκε μια γηραιότερη γυναίκα, με κατσαρά ξανθά μαλλιά κι ένα ροζ φουλάρι ριγμένο στους ώμους.

«Τζούλια! Χαίρομαι που είσαι σπίτι. Πρέπει να—». Σταμάτησε όταν είδε εμένα και στο πρόσωπό της σχηματίστηκε ένα χαμόγελο. «Καλησπέρα. Δεν το ήξερα πως ήταν εδώ παρέα με φοιτήτριά της η Τζούλια».

Εγώ σηκώθηκα και έτεινα το χέρι μου. «Είμαι η Σάρα. Η κυρία Λαρός είχε την ευγενή καλοσύνη να κοιτάξει μια εργασία μου, αλλά τώρα πρέπει να πηγαίνω».

Η γυναίκα μού έσφιξε το χέρι. «Εγώ είμαι η Κάθαριν. Εγώ κι η Τζούλια...» Η φωνή της αργόσβησε καθώς κοίταξε εξεταστικά το πρόσωπο της Τζούλια.

«Χάρηκα πολύ», είπα σπάζοντας τη σιωπή και μετά στράφηκα στην Τζούλια. «Ευχαριστώ πολύ και πάλι για τη βοήθειά σας». Εκείνη κατάφερε να σκάσει ένα χαμόγελο και να γνέψει.

Όταν έφτασα στο αυτοκίνητό μου, γύρισα και έριξα μια ματιά πίσω. Οι δυο τους στέκονταν ακόμα στο άνοιγμα της πόρτας. Η Κάθαριν χαμογελούσε και κουνούσε το χέρι της, ενώ η Τζούλια απλώς με κοιτούσε επίμονα.

Καταλαβαίνεις, λοιπόν, γιατί έπρεπε να σου μιλήσω. Αισθάνομαι σαν να στέκομαι πάνω σ' ένα στρώμα πάγου που το βλέπω να ραγίζει ολόγυρά μου, αλλά δεν ξέρω προς τα πού να κινηθώ για να ξεφύγω. Να προσπαθήσω να ανακαλύψω το λόγο που μου είπε ψέματα η βιολογική μου μητέρα ή ν' ακούσω τη συμβουλή του Έβαν που μου είπε να μην ασχοληθώ άλλο; Το ξέρω ότι θα μου πεις πως μόνο εγώ μπορώ να πάρω αυτή την απόφαση, όμως χρειάζομαι τη βοήθειά σου.

Σκέφτομαι διαρκώς τον Μους. Θυμάμαι που ήταν κουτάβι και τον αφήσαμε μέσα στο πλυσταριό ένα κρύο Σάββατο που βγήκαμε έξω, γιατί δεν είχε ακόμα μάθει να μένει μέσα στο σπίτι χωρίς να κάνει ζημιές – ο φουκαράς κατουρούσε τόσο πολύ από δω κι από κει, ώστε η Άλι είχε προσπαθήσει να του φορέσει την πάνα μιας κούκλας της. Εκεί είχαμε, που λες, ένα όμορφο κιλίμι που το είχαμε αγοράσει από το νησί Σάλτσπρινγκ, κι ο καημένος ο Μους μάλλον άρχισε να το τσιμπολογάει από μια γωνιά κι έπειτα συνέχισε να τραβάει και να τραβάει. Όσπου να γυρίσουμε στο σπίτι, το είχε μαδήσει ολόκληρο. Μ' αυτό το ωραίο πολύχρωμο κιλίμι μοιάζει η ζωή μου – μου πήρε χρόνια για να το υφάνω και τώρα φοβάμαι πως αν συνεχίσω να τραβάω αυτό το νήμα, ίσως να ξηλωθεί όλο.

Όμως δεν είμαι σίγουρη πως μπορώ και να σταματήσω.